

чалницата, било съ докторитѣ и други, та по цѣли часове не мърдаха отъ мѣстото си. Сестричето припикаше на всѣкъждѣ. Тя завиваше войниците, подаваше имъ плювалникъ да храчатъ, прибираше вързалкитѣ, мѣняваше чаршафитѣ и калѣфитѣ на възглавниците. Па не я плашеха и ранитѣ. Въ нейната стая имаше 3-ма войника много тежко ранени. Единътъ лежеше постоянно на гърбъ — двѣтъ му бедра бѣха пробити съ шрапнели. Вториятъ имаше счупена ржка, която едвамъ висѣше върху прѣвръзката, що се закачаше прѣзъ врата му; на третия доколѣното частъ отъ кѣлката бѣ отнесена отъ граната; месото бѣ събрано на една страна, синьо, набръчкано и гноясало — кокалътъ се подаваше. Войникътъ блѣденъ, безкрѣвенъ, слабъ и едва дишашъ, винаги мълчеше. Сегизъ-тогизъ, кога искаше малко да се понадигне, сѣкашъ тайно изпжшкваше. Всѣка сутринъ мжжетѣ прислужници дигаха ранения на носилка и го занасѣха въ привързочната стая. Тамъ идѣха докторитѣ и пригледваха голѣмата и зинала рана. Сестричето Цвѣтанка еднажъ се вмъкна незабѣлѣжено и гледаше отдалечъ. Единъ възнисичекъ и въздебелъ фелдшеръ съ разни щипци и игли бъркаше изъ раната, кжсаше почернѣлото и посивѣло месо, па съ памуци попиваше гноя и кървитѣ, които бликваха. Цѣли топове памуци, изкървавени и напоени съ гной отъ ранитѣ, се хвърлѣха въ кофитѣ, въ които имаше карболова вода. Други болни войници лежаха сжщо на носилкитѣ или сложени на масата въ привързочната. Тѣ бѣха съблечени почти голи. Разни кърви течаха и рани зѣеха по гърбоветѣ или гърдитѣ имъ. Войниците мълчатъ и не охкатъ. Докторитѣ — въ болницата имаше 5 души доктори — единъ бѣлгаринъ, началника на